

9. szám.
Márczius 3-án 1866.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képekkel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra 3 frt. és 3 óra 1 frt 50
kr. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárúrsnál. —
Kiadó hivatal Pest, barátok-tere 7-ik szám.

XVII. kötet.

A b a u j b ó l.*)

Tisztelt szerkesztő úr! Ha valami hiteleset akar a világ megtudni, a vidéki publikum hangulatáról, lát azt csak tőlem kérdezze.

Nálunk jelenleg minden casinóból ki vannak tiltva azon lapok, a mik Deák Ferencz feliratát hozták, s mi magunk, az intelligentia, gyakoroljuk azt a censurát, hogy azon képviselők beszédeit, kik ministeriumot sürgetnek, még a postán befestjük fekete festékekkel. Nem azért, mintha attól félnénk, hogy azok a publikumot elcsábíthatnák, sőt ellenkezőleg azért, nehogy a jó érzelmű közönség nemes indignatiójától elragadtatva, cum gentibus megrohanja Pest városát, hol ilyen beszédek tartatnak s azt porig kiírta.

Oly nagy a nép ingerültsége nálunk, hogy nemzeti színű zászlót senki sem mer már kitézni, attól félve, hogy az ablakait beverik. Csak az az egy kelt némi elégtelenséget, hogy az adóhivatalokban nem akarják a jövő esztendei adót is előre elfogadni a csaknem ostrommal odatoluló néptől; azonban remélhető, hogy e bajon az adóhivatalok szaporítása által könnyen segítve leend.

Lelkes fiatalságunk jelenleg nagyszerű fáklyás zenéket tervez a megyénkben lakó derék trafikásoknak; — s a financzereknek nem kell többé forspont, mint-hogy a nép tenyerén hordja őket.

Több rendbeli tőképenezeseink (mint tudva van, nálunk van a legtöbb capitalista) hirlapok utján fel akarják szólítani azokat a Bach báró idejéből való casierokat, a kik bucsuzás nélkül álltak odább a boldog emlékü absolut kormány alatt, hogy nem sziveskednének-e még a hátralevő kapitálisaiikat is ilyen jól elokálni?

Végül bizonyosan mondhatom, hogy derék, józan megyei intelligentiánk részéről a pesti országgyűlés vakmerő határozatai ellenében azon ellendemonstratio végzetetett el, hogy Februar 26 Schmerling ur ő excellenciájához üdvözlő deputatio küldessék egy szekér Sámsoni dinnyével, mely csak is azon körülmény miatt maradt el, minthogy Sámsonban csak most csinálják még a dinnyének való melegágyat.

Elhíheti tisztelt szerkesztő ur, hogy mindezeket nem újból szoptam.

(Nem hogy nem Abaujból. Szerk.)

Rétes.

* Különös szerencsénknek tartjuk, hogy nekünk is azon kedvező sors jutott, miszerint Rétes urat megnyerhettük levelezőnknek, a miért sietünk mi is nagy becsü tudósításait a lap homlokán közölni.

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváro Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

Mar in pedig a fain lakirozot börbül meg is csináltatam a taskat, gondolva, hogy a hol ministeriumot ígíretnek, ot zsakal kel forgolodnyi. Biesi njsagirok mindennap uj ministeri combinatiot hoztak. A propositioba hozotak között egy nimelyik subjectumban egiszen raismerem magamra. Gondoltam, mutato nomine de te *fabula* narratur.

Nos? hat aztan nem volnik in talan olyan jo minister; mint mas?

Először izs, a kiknek hivatalt osztogatnik, azok tudom, hogy meg volnanak velem eligedve.

Masodszor a tigrisek is egyib oppositionalistak ipen csak ugy szidnanak engem, mint mast; is in azt ipen olyan phlegmaval meghalgtatnam, mint mas.

Pinzt, mikor nines, ipen ugy nem tudnam csinyalnyi, mint mas; mikor pedig van, ipen ugy el tudnyik költenyi, mint mas.

Czilszerü reformokat ipen ugy be tudnik hoznyi constituczioba, mint senki mas, pildanak okajair: angol constitucziot kiegészítő „ablak-adot.“

Aztan vigitre. ha megbuknyi talaltam, ipen olyan jo volnik Landesobergerichtspräsidentnek, mint akarki mas.

Csak az a teletőség? az a legnemnehezbe dolog. Ha kirdeznek ministertül valamit, azt szokta felelnyi: ere most nem felelhetem semit. Egisz juridicai cursust kihuztam ezel a feleletel: „non sum paratus.“ mig minyisternek is megilnik vele.

Hanem mar latom, hogy nem lesz belüle semi. Igaz talentum számára nines elismertetis földön.

Pesti levelezések egy bécsi lap számára.

Egyébiránt nem töltöm én itt Pesten haszontalanul az időt.

Tetszik tudni, nekem mindenüvé van bejáratom, és engem mindenütt szivesen fogadnak. Reggel, mikor még az excellentiás urak az ágyban vannak, engemet ott is elfogadnak; ő méltósága mikor borotválkozik, engem akkor is bebocsát; ő nagysága mikor délutáni álmát akarja épen alunni, s meghallja, hogy én zörgetek az ajtón, kinyitja, és az nap nem aluszik: a képvi-

Mar mostan csak azt sajnalok, hogy mirt nem voltam zsidó, akkor legalab én izs nyertem volna valamit. Azok szeginyek jól jartak, lefe-kütek magukat mint zsidok, is fölibretnek, mint magyar honpolgarok.

Azonban én izs csak nyertem általa valamit. Egy kis contocskam volt az Abrahamnal, a kirül tavaly atam neki kötelezvinyt, a ki így hangzot: „alulirot tartozok Abraham zsidonak n. n. forintokal“ stb.

Csak bealtya hozam Februarius 22-ikin Abraham, is mutatya obligatiot, hogy fizesek neki.

— Micsoda? Mirt fizesem in te *neked* ere kötelezvinyre? Én tartozok Abraham *zsidonak*. De te nem vagy *zsidó*; mert te *tisztelt honpolgár* vagy.

Abraham meg volt bamulva. — Gattes Wunder! aszongya; igaz ez? — Igaz hat! Most elvigeztünk oiszaggyülsen, hogy nincsenek többet zsidok, hanem csak egyforma honpolgarok. — Igazan? aszongya Abraham; had mar ezutan zsidó is lehet főbiro? viczispány? katonatiszt? — „Mig generalis izs lehet: montam neki. Ipen most halotam hirit. hogy egy zsidó generalis let, ugy hinak, hogy „general-Quitt.“

— No hat legyen General Quitt! monta Abraham, szilyeltipte obligatiot, belesapta tenyerembe, azt monta: „servus polgartars! is azal özsecsokoltunk magunkat.

Ajanlok ezt a derik zsidó generalist, azt a General Quittet mindenkinek köztiszteletbe.

Alazatos szolgálja

Tallérossy Zebulon.

selő félbehagyja a beszédje betanulását a kedvemért, s a felső házi tag, mikor a casinóban wiszthezik is, azt mondja: „üljön mellém maga!“ s a pesti journalista leültet a szerkesztőségben, ha revisio esimálás órájában jövök is hozzá.

Hogy jutottam ebbe a nagy kedvességbe? Megmondom. Én hordom a pletykákat egyiktől a másikhöz; azért látnak olyan szivesen.

Felmegyek Budára a helytartósági excellentiákhoz; elmondom nekik, hogy épen most kaptam meg a Deákék *ministeri listáját*, itt van

nálam; egy sínes rajta a mostani kormányférfiak közül. Ez a jobb centrum nem akar egyebet, mint maga megosztolni a zsiros ministeri tárczákon. Szídom aztán erősen Deákot, Eötvöst.

Azzal szaladok le a jobb centrum uraihoz; elmondom titokban, hogy épen most volt alkalmam bepillanthatni a *rescriptum vázlatába*. Szídom aztán Sennyeit, Bartalt.

Azután megyek egy szélső jobb oldali nagyszágos urhoz, a kiről tudom, hogy mindent elmond feljebb: tudatom vele, hogy most árulták el előttem a tigrisek a tervüket. *Rettenetes complot*. Fel akarják fordítani az országot. Az ő munkájuk az oláhországi lázadás is. Aztán segítik őket szídni.

Avval nyargalok a Nádorba, ott találok a palatinális radicálokat. Elkezdek resonirozni szörnyen, hogy ezek az altkonzervatívek mint akarnak port hinteni a nemzet szemébe. Nem kell ezeknek egyéb, mint *absolutismus*. Jól eláztatom előtűk Apponyit, Zsedényit.

Délben elmegyek ebédelni a Frohnerhez, ott találok a főtisztelendő urat, a ki elhiszi, ha mondom neki, hogy a kálvinisták, lutheránusok és ráczok, ligát csinálnak, hogy a *papi jószágokat* fel kell osztani.

Fekete kávéra elmegyek az Arany Sasba, s ott elmondom a bihari követek előtt, hogy az ultramontánok mit akarnak? Semmit kevesebbet, mint a mostani alkotmány vitát, a *concordatum* erejénél fogva a *pápa* ítélete alá bocsátani.

Akkor *concoctio* végett elmegyek a Deák clubba. Megtalálom az egyik szegletben a román képviselőket, a másik szegletben az erdélyi magyar képviselőket. Először odamegyek a románokhoz s elmondom nekik, hogy az imént kihallgattam a magyarokat; épen arról beszéltek, hogy ha megkaphatják a ministeriumot, azt fogják tenni, hogy minden román fiút elvisznek *magyar janicsárnak*.

Azután megyek a magyarokhoz s elmondom, hogy mit sügnak-búgnak az oláhok? Az egész oláhországi lázadás csak komédia, Kúza csak rekognoscirozni jött Erdélybe, s az oláhok csak azt akarják, hogy az orosz seregek hatalmával Erdélyt is adnektálják *Dacoromániához*.

Azután még meglátogatom a hotel Europeot, ott az első emeleten lakik a bécsi *centralista* levelező kollégám; annak elmondom, hogy ez a

magyar országgyűlés, durch die Bank, mind *foederalista*. A csehekkel, lengyelekkel, olaszokkal egyetértve, mindentünnen ki akarják szorítani a németeket. Ez aztán megteszi a hatást.

Innen felmegyek a második emeletre; ott lakik a prágai foederalista lapok levelezője; annak meg azt mondom, hogy épen most jött létre a magyar képviselők, meg a bécsi Reichsrathok között az egyezmény, minélfogva a magyarok a *dualismus* alapján a németek hatalmába akarják hajtani a lajthántuli szlávokat.

Még azután, késő este elszaladok a magyar lapszerkesztőkhöz, s rettenetesen leszólom előtűk a német ujságírókat, a kiknek semmi sem kell egyéb, mint a magyar lapokra *ostromállapot*, nekik pedig gazdag *subventió*, tudom magamról, azaz, hogy a magam tapasztalása után. Ezek aztán mind acidum hydrocyanicumot töltenek a tintájuk közé, hogy mérgeesebb legyen, a mit írnak.

Mikor aztán így minden ember tüzet fúj egymás ellen, azt én nagy gyönyörűséggel nézem, s esendesen faragdogálom a plajbászomat, várván az időket, mikor ezek mind megesszik egymást kölesönösen, s helyet adnak a viszszerő aranjuenzi szép napoknak, a mikben papa Schmerling *tollszedői* nem is kérdezték tiz ezer forinton alul a magamforma *tollkereskedőtül*, hogy hogy adod a *tolladat*?

Stönerfried Lügewacker.

Jó fogás.

Gazdag nőre akart szert tenni a smerlingi ülnök. Sokat járogatott a lányos házhoz, de megkérteni nem mert. Egyszer eszébe jut, hogy ő most jó fogást tesz. A papával elkezd alkudozni 4 roszt gebére. A papa practicus ember volt, és észrevette, mit akar az ülnök, 2000 forintért eladta neki a 4 lovát. A pénzt zsebre vágta a papa; — a leánykérőnek pedig kosarat adott. —

Szomorú de való.

1861-ben megyei eskütt lett egy jó nevű, — de semmit nem végzett fiatal ember. Egyszer a főbíró dicelt neki. Midőn leírta, kéré, olvassná el. Az eskütt elvassa és mondja: „koma,“ „kettős pont.“ — Belenéz a főbíró és látja, hogy ezt az ő esküttje mind kiírta. — Ez most szolgabíróságra készül.

Kiki párjával!

N. M. Tudod mit, vidd el te az én feleségemet egy kis friss walzerre, én meg majd kölesön fejében a tieddel járok el egy ezeppedlit.

Országgyűlési epigrammák.

Egy 47-es szónokra.

Czopfod nincs, pedig azt ősi dísznek vélte a mult kor;
Czopfod a kormányzék: ollót neki! tartsad a buksit.

Egy hatalmaskodó szónokra.

Hősnek vélnéd őt, ha beszél páthoszszal a házban,
Hős is ez úr, csakhogy — *színfali, szinpadi hős.*

Egy unalmas szónokra.

Szól Bikkmakki: — a ház conversál, — csenget az elnök:
Senki se hallja; ezért nem is untat senkit a szónok.

Egy centrumi szónokra.

Honnan az indulás? elmondtad; nem: *hova menjünk?*

Egy óconservatív szónokra.

„A gyeplőt *ki ne ejtsd* kezecidből, nemzetem!” így int
A nagy böles. — „*Add át!*” válaszol erre a hon.

Egy szónokra, kinek beszéde csak a hirlapok után
volt hallható.

Bajfi beszél. Kinek? *A háznak?* Nem. *Az otthoniaknak.*

Egy furfangos jog-félreceszavarára.

Törvényből keresed, mi lehet *törvénytelen* abban?
Lustkandelt véljük hallani, hogyha beszélsz.

Kiki párjával!

M. M. Ne úgy legyen az. Jobb lesz nekünk csak: kiki párjával a maga módja szerint.

A nemzetiségek álapostolára.

Csend legyen a házban! a *bürokrata nemzetiség* szól!

Egy szónokra, kinek nem kell felelős kormány.

„Nem vagyok a felelős kormánynak, monda, *barátja!*“

Elhiszszük, mivel a felelős kormány se *barátod*.

Egy szónokra, a ki nem oda talál, a hova czéloz.

Szól, tüzel, azt mondván: *pártját szolgálni* akarja.

Hogyha igen, kérjük, szólana *ellene* fel.

Egy ifju diplomatára.

Áldozatokról szól: „*mi* az áldozat?“ azt magyarázza.

Inkább hogy „*ki?*“ — Ne kérdd. Áldozat önmaga lett.

X. X.

Szép archaeologiai adat.

A helytartó tanácshoz hivatalos uton a helységek keletkezésének történetei küldetvén be; T. F. község jegyzője e tárgyban ily felvilágosítással szolgált:

„Mintegy két ezer évvel *Krisztus előtt*, midőn a *catholicismusok* a *protestancismusokat* üldözték, ez utóbbiak itt telepedtek le, s sánczokkal vették magukat körül, miknek nyomai még mai nap is láthatók.“

Vidéki levelezés.

T.-Földvár.

F. hó 28-dikán Károly estvéjén a T...f...i leánytanító és egyszersmind helyettes lelkészhez jó barátai öszvegyülekeztek névestvőjét megünnepelni. Nevezetesen Gy. S. helybeli szabómester, Cs. J. szücs mester és még többen. A tanító neje ékszereit előszedé s azt Cs. nak átadta tisztogatás végett, minék megtörténtév el észre vették, hogy egy gyűrű hiányzik, s nem jöhettek semmi nyomozás után rá, ki a valódi tolvaj? Eltökéltte magát a tanító és Cs., hogy nejeiket elküldik a kártyavetőhöz, mit meg is tettek; felraktak a kocsira tyúkot, lisztet, zsirt, s több ilyes ajándékokat, mit a pusztán lakó kártyahányónak ajánlottak jutalmul, ha a tolvajt fölfelezi. Ez holmi büvös szavakat ejtett, ollón megfordítá a szitát, kártyát emeltetett, s megmondta, hogy az elvezett gyűrűt egy magas, sovány, barna ember vitte el. A leírás után Gy. szabóra esett a gyanu. Haza érkezésök után tüsténti befogatással ijesztették a szabót, ha a gyűrűt elő nem adja, mert a kártyavető egyenesen kimondta, hogy egy magas, sovány, barna ember vitte el,— s ez ő. Törvény elé került az eset, és szomorú dolog a tanítótól, hogy még a bíróság előtt is vádját a kártyavető szavai után erősítette. Mi lesz még a vége nem tudni, mert mind a két fél ügyvédet szándékozik fogadni.

Borkorcsolyák.

„Szerezz nekem barátom valami stabilis állást.“

„Szivesen; épen most dönt le az útmutatónk, ez úgy hiszem, elég stabilis állás lesz.“

Nézi két csanádi asszony a hajósi gyereket lepinalgálva az oroslányi kávéháznál Baján; — fölötte Tóth Kálmán zászlója lengett. „Nézze kee csak, nem hiába mondják, hogy jó ember az a Tóth Kálmán, de meg is hízott.“ —

Vaskuton 1865 ben megharapott egy svábot a kutya. — A sváb megjed, elhivatja a falu bölcsét, mert veszett kutya harapta meg. Az öreg bölcs sváb imádkozik és 7 czedulára szentírású idézeteket ír, melyeket a templomban az oltár alá dugott, és ebből a svábnak naponkint egyet kellett fölfalatozni. A sváb azóta erősen állítja, hogy a czedula-evés menté meg a veszettségétől.

„A magyarok nem mehetnek más országba, mert nincsenek vasutai,“ — mondogatá Bach alatt a Z...i vorstand.

„Azon az uton kimehettünk volna, melyen önök bejöttek;“ — viszonzá a J...i plebánus.

„Hogy híják apádat?“ — kérdez egy fiút tanuvalatásnál a szolgabíró.

„Kérem, melyiket?“ —

(Értette persze, hogy a nagy apját-e, vagy az édes apját?)

„Mikor fizeti már kend meg a személy-adót?“ — kérdi a b...i jegyző egy asszonytól.

„Jegyző úr pofonütöm, mert tudja meg, én személy nem voltam s nem is vagyok.“

„Mi kifogások van kendeknek bíró a ellen?“ — kérdi a főbíró vizsgálatnál K... lakóit, a kik semmi vádat sem tudtak bebizonyítani.

„Kérem: *fekete kávét is iszik*, a mióta bíró;“ — kiált a tömegeből egyik dühös ellene.

„Örül-s-e barátom az országgyűlésnek?“ — kérdi a jegyző kollegáját.

„Hisz örülni, örülnünk kell; de *nem lesz többet 17 év!*“ —

„Kérem szépen esküdt úr fizessen ki, hisz már régen behajtotta a pénzemet.“

„Örüljön kend, hogy behajtottam, legalább biztos kézben van.“

„Mi lesz a pecsenye? asszony!?“ — kérdi a szolgabíró kedves életpárját.

„Magam sem tudom, — most csak 9 óra, várjunk, majd hoz még valaki pecsenyének valót.“

„Itthon van-e a tejes esküdt úr?“ — kérdik az eskütnét a j...i parasztk.

„No, hoztak-e kendtek valamit?“

„Kérem tejesasszony, nem.“

„No *akkor nincs itthon*; máskor kendtek üresen ne jöjjenek.“

Papi censurán azt kérdik a candidátustól, hogy „mi haszna van a theologia tanulásának? S a feltett kérdést ő imígy fejté meg: A theologia haszna különböző helyzetekben különböző, p. o. a rendes papoknál legfőbb haszna a konvenció integritása, a káplánokra nézve pedig csak évi 20 pengő.“

A pesti philosophus diáktól meg azt kérdi a tanár, hogy „mi hozza az embert kísértetbe?“ Sugják neki háta mögül: „az inger,“ s ő filosofiai mély belátással feleli rá hogy

— A „Singer.“

Halottja volt az atyafinak; bemegy a tiszteleteshez, hogy hát mit kóstálna egy prédikáció. Az öreg előszámlálja: van 6 frtos, van 4 frtos, van 2 frtos is, de már ezt magam se komendálok.

Egy török medvét mutogatott falun. Szalad a sok gyerek a furcsa látványra, se törököt se medvét azelőtt soha se láttak. Egyiket jobban bámulták, mint a másikat. Egyszer oda vetődik egy puszta béres, csak bámul, s egyszer egész naivul azt kérdi a mellette álló embertől: „Hallja kend! mind a kettő medve ez, vagy csak az az egyik, a ki a lánczot fogja.

F. megyében egy közbirtokosságban sehogy se boldogult a katona executió, adót csak nem fizetett senki. Egyszer azt a tréfát találta ki az adóhivatal, hogy M. D. ügyvéddel bepereltette a hátralékosokat, mind külön-ivén. A szomoru felek megrettenve az ismert borzasztó perköltségektől, egy hét alatt befizették az adót egy fillérig.

Azt mondja ekkor az utolsó fizetőnek az adóhivatalnok, „lám egy jó ügyvéd többet használ, mint egy regement katona! De uram! — felel a fizető, — egy gonosz ügyvéd több kárt tesz, mint egy regement katona!

— Komám uram! miért mászott tegnap délben négykézláb a Vaskos Sámuel uram ablaka alatt?

— Hát én bizony csak azért, hogy meg ne lásson

— Miért meg ne lássa?

— Azért, hogy ha meglát, megfog, s addig el nem ereszt, még belém nem dictál vagy két itcze bort. —

— Hiszen a még nagyon jó, komám uram! ha borral kínálja! —

— Jó volna, ha jó volna, de kóstolná csak komám uram, megátkozná Noét, hogy miért vett be szállítókat a bárkába. —

Debreczeni vásárra elvetődött a szoboszlói juhász hol is jól tele szitta magát abból a jőféle 6 krajczárosból; mámoros állapotában elhatározta, hogy ő a gőzkocsin megy haza fele, még pedig a legelső helyen, elérkezett az indóházhoz, s kért egy jegyet a legelső helyre, s azzal egy 10 forintost oda adott a pénztárnoknak. —

— Kinek ez a jegy, hallja kend? — szólt a pénztárnok. —

— Nekem la! mi gondja rá az úrnak?

A juhász megkapta az első helyi jegyet, s azzal távozott a váróterem felé. — A pénztárnok utána kiált.

— Hallja kend, jöjjön csak vissza!

— Minek? — szólt a juhász. —

— Vissza kap még kend 5 forint, 34 krajczárt.

— Hagyjuk azt a csekélységet uram! tegye el, hadd *boldoguljék a német.* —

Két urat vitt a peregi ember, az urak latinul beszélgettek egyről-másról maguk között. A jámbor kocsis nyaka majd bele szakadt már a félrefintorításba, a mint egyik fülével hátra hallgatódzott, de biz még sem tudta kitanulni, hogy miféle nyelven beszélnek. Egyszer nem állhatván a sok hallgatást, megszólal:

— Ha meg nem bántanám az urakat, egyet kérdenék?

— No csak kérjjen atyafi! akár kettőt is.

— Miféle nyelven beszélnek az urak maguk között?

— Deákul, volt a válasz, melyre a peregi ember el is kékült, el is sárgult, és fejét kétszer is megcsóválta végig-végig nézvéen az urakon.

— Úgy látom atyafi, kend ezen csodálkozik? szólt az egyik.

— Már kérem alássan, hogy is ne csodálkoznám!

— De ugyan mi okra, módra?

— Hát arra nézve, hogy az urak diákul tudnak, és még most is élnek, mikor én csak egy szót tudok diákul, de attól az egy szótól is majd meghalok, ha hallom.

— Ugyan miféle ördögös diák szó lehet az?

— Hej átkozom a lelkit is! úgy híjják, hogy: executió!

Adja ide csak hamarjában bíró uram azt a jegyzőkönyvet! szólt az á. ki jegyző az ásitózó bíróhoz, irásáról fel sem tekintve.

A bíró felkelt, hányt, vetett és kutatott sokáig, mit megsokalván a jegyző feltekintett.

— Hát mit keres?

— Azt a jegyzőkönyvet, amit nótarus ur kért.

— Hiszen itt van a hátam megett ni, nem látta?

— Dehogynem, de isz az nem jegyzőkönyv.

— Hát mi a patvar?

— Prótikolum! szólt a bíró műértő arczot vágva.

Több évekkal ezelőtt egy cs. k. hivatalnok Hevesmegyében utazván, egy becski palócz kocsiszt fogadott fel. Mintegy másfél órai utazás után egy nagyon lejtős és kátyus útra érkeznél, a palócz kocsis leszállott a kocsirol és a koci mellett ballagva nógatta lovait. A kocsiiban ülő hivatalnok pedig látva az út veszélyességét, a kocsiiban hol jobbra, hol balra vonult, a mint t. i. a kocsiinak veszélyes mozdulatai megkivánták; ezen aggodalmát észrevénél a palócz kocsis, következőleg biztatta a kocsiiban ülőt: „Ne feéjjen az úr, nem lesz az urnak baja, hiszen minden heeten ganeet hordok én erre, ees meeg sose dööttem feő.

Ama bizonyos eszmadia és felesége kérdései és feleletei.

ORACULUM. Rem facias, rem, si possis bene, si non, quocumque modo; rem — sed non rem publicam.

— — Pedig milyen könnyen lehetne segíteni ezen a mi dolgunkon, ha például azt mondanák, hogy a mi volt eddig a tárnokmester, az lesz ezután a pénzügyminister. (Persze! majd, a ki már egyszer mester lehet, az majd kenteknek újra beáll *inasnak*: miniszternek.)

— — Mondja még valaki, hogy mi nem vagyunk jó próféták, ime a múlt esztendei Üstökös első számában már így szólott a vers:

„Hallunk ez évben újra dictiót:

Mi szép nyomtatva egy ily szép beszéd!

A politikai napi lapok

Azt sok példányban küldik szerteszét.“

S lám hogy beteljesült!

— — (Miért igyekeznek Kuza is Pestre?) Azért, mert meghallotta, hogy a volt nápolyi király, meg a volt görög király is itt akarnak megtelepülni, s akkor aztán hárman együtt rangjukhoz illő tarokkcompániát alakíthatnak.

— — (Csak azt szeretném tudni, hogy miért iratja fei magát mindig jó előre Tallérosy Zebulon az országgyűlési szónokok sorába? aztán mikor rákerülne a sormég se szól.) Látod az ugy van, mint nagy színházaknál szokták a jó helyeket előre beülni olyan emberek, a kik nem szándékoznak ott maradni, hanem csak azt várják, hogy jöjjön valaki, a ki nem sajnál egy kis áldozatot azért, hogy jó helyet kapjon. Így szokott tenni Zebulon is, jó eleve bestekkol magának egy helyet a sorban, s mikor rákerül a sor, akkor egy másik hazafi által, a kit nagyon sürget a beszélés, — expropriáltja a helyét.

— — Most olvastam egy képviselő programját

(szerencsére megbukott) melyben az mondatik, hogy se a magyarok ne menjenek Bécsbe, de a németek se legyenek kénytelenek Pestre jönni; halbirozzuk a dolgot, s tegyük meg Pozsonyt „*neutrális városnak*,” ott aztán tanácskozhatunk (Szép megtiszteltetés *Fü*-Pozsony városára nézve.)

Tallérosy Z. indítványa

az ujan alkotandó házszabályok iránt.

1. §. Mind az elnök, mind a tagok hosszú talárolat és allonge parókákat kapnak, hogy nagyobb tekintéllyel birjanak egymás előtt, úgy a hogy az angol lordoknál szokás.

2. §. A karzatokra rácsokat jön, hogy a képviselők a publikumot ne láthassák, mert sokszor megesik, hogy egy képviselő szónoklata conservatívnek indult, azonban a karzatok szépségeinek lelkesítő látására a vége felé egész radicalisnak ütött ki.

3. §. A szokásos nagy zaj elhárítása végett azon intézkedés tétetik, hogy valahányszor az elnök a zaj miatt csegetni kénytelen, ugyanannyiszor a jegyzők feljegyezik a lármázókat, s azoknak ugyanannyiszor, a hányszor „*clamantes*“-t kapnak, egy forint a napidijukból levonatik. Ha az egész ház lármázik, akkor valamennyi tagnak levonatik a 25 kr. ágiója. Az ekként begyűlt bírságok az elnök és jegyzők között felosztatnak.

4. §. Minthogy sok képviselő mikor unja magát, ki szokott illanni, az ajtóörnek meghagyatik, hogy csak egy forint „*kilépti díj*“ mellett bocsásson ki mindenkit. A ki pedig plane a buffetbe akar menekülni, egy kis sonkára és silvoriura, az két forint belépti díjt fizessen.

5. §. A ki pedig kétszer is kimegy a buffetbe, attól a másodszeri pálinkázás után a szó elvonatik.

6. §. A ki az alatt, míg a gyűlés tart, othon eltarokkozza az időt, az tartozik azt, a mit nyert, az ország cassájába befizetni. Ha vesztett, az az övé lehet.

7. §. A ki pedig a képviselők közül fel akar menni a Damengalleriera, hogy ott a szép hölgyeknek udvaroljon, az tartozik előbb letenni a mandatumát, s új választás alá kerülni.

(Ezen indítvány kinyomatása elhatároztatik s annak idejében napi rendre kütüzetik.)

K—s M—n.

Mután lapunknak második kiadásu példányai elfogytak, az ezután érkező előfizetéseket csak Márcziustól kezdve elégíthetjük ki, onnan számítva a fél- és negyed-éves folyamat. Egyébiránt Márcziustól Junius végeig is fogadunk el 4 óra előfizetést 2 frt-jával.

Az „Üstökös“ kiadó hivatala.

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:

Jókai Mór.

(Lakása: Ország-ut 18. sz. 2-ik emelet.)

Nyomatott Emich G. magy. akad. nyomd. Pesten 1866

(Barátok tere 7-ik szám.)

Rajzolja: *Jankó.* — Metszi: *Poldák.*